

Sygn. akt V U 800/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Stanisław Stankiewicz

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 8 kwietnia 2013 roku

Nr (...)

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.04.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania T. K. prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał, że wnioskodawca nie spełnia warunku 15 lat pracy w warunkach szczególnych gdyż udowodnił takie zatrudnienie tylko w wymiarze 10 lat, 9 m-cy i 9 dni.

Z uzasadnienia decyzji wynika, że nie zaliczył mu pracy w szczególnych warunkach na stanowisku montera urządzeń chłodniczych w okresie od 28.08.1974 r. do 31.07.1978 r., gdyż na podstawie złożonej przez wnioskodawcę dokumentacji nie można ustalić takiego charakteru pracy.

W odwołaniu od tego orzeczenia T. K. zaskarżył odmowę uznania, że w latach 1974 – 78 pracował w szczególnych warunkach. Ponadto zażądał uznania, że w latach 1980 – 93 także pracował w szczególnych warunkach. Ponad 27 lat był monterem lub konserwatorem urządzeń chłodniczych. Cały czas wykonywał te same czynności. Świadczenie mogą potwierdzić, że wykonywana przez niego praca była pracą w szczególnych warunkach.

Na tej podstawie zażądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu dochodzonego świadczenia od dnia 28.01.2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie T. K. jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1.01.1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o których mowa w art.27 (25 lat).

Według treści art.32 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W myśl § 4 ust. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnił łącznie następujące warunki:

- a) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- b) ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy uznał, że wnioskodawca jako pracownik w szczególnych warunkach był zatrudniony krócej niż 15 lat.

Na podstawie wniosku przyjął, że urodził się 28.01.1953 r.

Treść świadectwa pracy z dnia 31.07.1978 r. wskazuje, że ubezpieczony od 28.08.1974 r. do 31.07.1978 r. był zatrudniony w (...) (...) stanowisku monterów urządzeń chłodniczych. W latach 1980 – 93 był pracownikiem (...) (...) Zakładu (...) w B.. Zajmował stanowisko monterów urządzeń chłodniczych i konserwatora urządzeń chłodniczych.

Na rozprawie w dniu 24.06.2013 r. wyjaśnił, że u obu pracodawców zajmował się naprawą urządzeń chłodniczych i przepompowywaniem gazu z dużych butli. Nie pracował w żadnej chłodni, tylko w warsztacie remontowym, do którego urządzenia były zwożone ze sklepów.

Zaliczenie dopuszczalne jest tylko wówczas gdy praca została uznana przez Radę Ministrów za wykonywaną w szczególnych warunkach. Według treści wykazu A, działu X poz.7 pracą w szczególnych warunkach była praca w chłodniach składowych i przykładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0° C. (...) 05.2010 r. wydało T. K. świadectwo pracy w szczególnych warunkach dotyczące okresu od 3.03.1993 r. do 31.12.2008 r. Jako podstawa prawna została w nim wskazana uchwała nr 38 Zarządu (...) z dnia 11.07.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach. W aktach emerytalnych znajduje się fragment załącznika nr 1 do niej. Prawdopodobnie pozycja nr 25 dotyczy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano – montażowych i budowlano – remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Według Sądu świadectwo pracy z 6.05.2010 r. zawiera nieprawdziwe stwierdzenie i całkowicie bezpodstawnie zostało uwzględnione przez organ rentowy. Autor świadectwa najwyraźniej nie wiedział lub nie chciał wiedzieć, że bieżąca konserwacja powinna być odbywać się na oddziale będącym w ruchu a nie w warsztacie. Poza tym nawet na takim oddziale nie zawsze była pracą w szczególnych warunkach. Mogła taką być tylko wówczas, gdy pracownicy na

stałe zatrudnieni na oddziale w ruchu wykonywali prace w szczególnych warunkach. W przypadku wnioskodawcy oddziałem w ruchu mógłby być teoretycznie sklep, ale praca w handlu nie była pracą w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca w odwołaniu oświadczył, że 27 lat robił to samo. Niestety, 15 lat nie pracował w szczególnych warunkach i dlatego jego odwołanie zostało uznane za całkowicie bezpodstawne.

Z podanych wyżej względów Sąd na mocy art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił je.